

Lucs sur Boulogne – najstrašnejší masaker Francúzskej revolúcie. Beštialite revolučných vojakov padlo za obeť aj 110 malých detí

Branislav Krasnovský

8. marca 2023 ✚ *História* ✚ *Francúzska revolúcia*

Na prelome februára a marca roku 1794 sa v Lucs sur Boulogne odohral masaker katolíckych civilistov, ktorí vykonali francúzski revoluční vojaci pod vedením veliteľa generála menom Étienne Jean-François Cordellier-Delanoüe, jedného z dôstojníkov francúzskych revolučných „*pekelných kolón*“. Úlohou týchto republikánskych trestných oddielov bolo vraždiť obyvateľstvo, ktoré sa odmietlo podriaďovať nariadeniam republikánskych zvrátenecov v Paríži. Títo vrahovia v uniformách francúzskej revolučnej armády sa nezastavili ani pred zavraždením 110 malých nevinných detí.

Kostol v Lucs sur Boulogne

zdroj: wikimedia commons

Cesta do pekla býva vydláždená tými najlepšimi úmyslami

Pri štúdiu histórie som sa už nespočetnekrát presvedčil o pravdivosti tvrdenia, podľa ktorého „*cesta do pekla býva vydláždená tými najlepšimi úmyslami*“. Najväčších zverstiev sa dopúšťajú najčastejšie tí, ktorí majú plné ústa rečí o ľudských právach, slobode či rovnosti a ktorí sa zúrive dožadujú, aby sa tieto práva v spoločnosti dodržiavali za každú cenu.

V skutočnosti väčšina týchto „pseudohumanistických predstaviteľov“ už dávno odstránila zo svojich srdci nielen Boha a vieru, ale aj elementárnu ľudskosť a empatiu. V ich prípade sú slová o humanite, ľudských právach, tolerancii či sexuálnej slobode len spôsobom, ako získať popularitu a politickú váhu v spoločnosti, pričom oslovujú v prvom rade rovnakých duchovných primitívov, ako sú oni sami. Osobne za najväčší problém považujem fakt, že títo ľudia sa cielene zameriavajú so svojím programom na mládež.

Tá totiž prijíma veľmi dobre a nekriticky rôzne radikálne názory, pretože má len minimum skúseností a vzdelania, takže ešte nedokáže podrobiť zvrátenú propagandu, ktorá sa na ňu valí zo všetkých strán

konštruktívnej kritike. Mnohí z mladých navyše kritiku hlásaných názorov odmietajú, pretože sa už s pertraktovanými faktami stotožnili.

Napríklad Hitler zabodoval predovšetkým u strednej a mladej generácie, a rovnako dnes bodujú u drvivej časti strednej a mladej generácie tézy hlásané z politických a globalistických centier USA či EÚ, či už ohľadom gender ideológie, boja za klímu alebo súčasnej podoby demokracie. Nacistický minister propagandy Goebbels vedel, že *„tisíckrát opakovaná lož sa stáva pravdou“* a dnes sa z mediálneho priestoru a sociálnych sietí vyplavujú na mladú a strednú generáciu nie tisíce, ale desaťtisíce lží denne, ktorým častokrát ani starší nedokážu odolávať.

Existuje však jedno staré latinské príslovie *„Unicuique suum – každému čo jeho je“*. Mladí francúzski revolucionári alebo mladí príslušníci Hitlerjugend verili, že im patrí budúcnosť a celý svet. Mýlili sa, ich kosti sú roztrúsené všade po svete a ich myšlienkový svet dnes nikoho nezaujíma. A tých, ktorí hrôzy vojen a bojísk prežili, dobehol nakoniec deň ich smrti. Ak sa nekajali a neľutovali svoje hriechy, tak žili zbytočne. Rovnaký osud čaká všetkých, ktorí zo svojich sŕdc vyhnali Krista a miesto po ňom zaplnili „pseudodemokratickými liberálnymi či progresívnymi táraninami“.

Francúzski revolucionári sa netajili svojou nenávisťou voči Bohu a Cirkvi

K najväčším degenerátom v ľudskej histórii osobne zaraďujem v mojom hodnotovom rebríčku prívržencov Francúzskej revolúcie z rokov 1789 – 1795. Väčšina vodcov revolúcie (Danton, Marat, Robespierre, Desmoulins...) boli zvrátenci, ktorí sa netajili nenávisťou voči Bohu, katolíckej Cirkvi, svojimi sklonmi k sodomii. Mnohí z nich boli navyše len obyčajnými zlodejmi, sadistami a zbabelcami.

Keďže platí pravdivostná hodnota príslovia *„rovný rovného si hľadá a vrana k vrane sadá“*, tak je zrejmé, že republikánske mocenské centrum v Paríži sa po roku 1789 stalo novodobou Sodomou a Gomorou. A aký je štát a jeho politici, taká je aj jeho polícia a ozbrojená moc. Francúzskymi dôstojníkmi sa po roku 1789 stávali banditi a primitívi najhrubšieho zrna, pre ktorých sa teror voči inak zmýšľajúcim stal tým najjednoduchším spôsobom, ako získať vyššiu funkciu, moc a bohatstvo. K takýmto beštiám v ľudskej koži patrili aj v úvode spomenutý generál Étienne Jean-François Cordellier-Delanoüe, jeden z veliteľov francúzskych *„Pekelných kolón“*.

Tieto „Pekelné kolóny“ boli zložené z morálne otrlých indivíduí, vrahov a sadistov, ktorých úlohou bolo utopiť v krvi nepriateľov Francúzskej revolúcie, a to najmä katolíkov vo Vendée, ktorí sa odmietli vzdať svojej katolíckej viery. Ich zakladateľ, generál Louis Marie Turreau (1756 – 1816) bol tiež amorálnym jedincom. Napísal udanie na svojho priateľa a nadriadeného dôstojníka generála Eustacha Charlesa d'Aousta priamo Robespierrovi – generál d'Aoust bol popravený a sám Turreau sa dostal na jeho miesto.

Francúzska revolučná armáda

zdroj: wikimedia commons

Generál Cordellier-Delanoüe bol Turreaovým chránencom, vojenská úroveň Turreaua a Cordellier-Delanoüea bola veľmi slabá, takže samotný Napoleon ich medzi svojich dôstojníkov ani nezaradil (mnohým francúzskym dôstojníkom sa obaja veľmi hnusili a nechali sa počuť, že ak Turreaua a Cordellier-Delanoüea stretnú, vyzvú ich na súboj). Turreau sa ako slobodomurár vysokého stupňa zasvätenia nakoniec dostal do USA, kde sa stal vyslancom a Cordellier-Delanoüe sa neskôr kvôli defraudácii peňazí ocitol na dlhé roky vo väzení – kde fňukal a písal listy, aby ho prepustili.

Aby si čitateľ dokázal urobiť lepšiu predstavu, akým amorálnym individuum bol generál Turreau, zacitujem z jedného jeho listu, v ktorom nabáda, „... *aby sa od národného spoločenstva odrezali všetci, ktorí tvrdia, že Božie právo má prednosť pred zákonmi štátu. Takíto jedinci prestávajú byť občanmi a ľudskými bytosťami. Povstalci vo Vendée sú podľudia, ich samičky a mláďatá musia byť vyhubené ako škodcovia. To nie je vraždenie, to je otázka sociálnej hygieny...*“

Z takmer 600 martýrov v Lucs sur Boulogne bolo 110 malých detí

Jednotka generála Cordellier-Delanoüea, ktorá mala potrestať odbojný región Lucs sur Boulogne, opustila pevnosť v Brissacu dňa 20. januára 1794. Rozdelila sa na dve časti, menšej a mobilnejšej ľahkej skupine velil major Matincourt, hlavné sily aj s trénom viedol sám generál Cordellier-Delanoüe.

Pekelná kolóna bola pripravená zabiť všetkých, kto sa im postavil do cesty. Nielen ľudí, ale aj zvieratá a mali rozkaz vypáliť aj všetky obydlia. Najhoršia sadistická luza oblečená do vojenských uniforiem sa na akciu priam tešila. Vojaci a ich konkubíny boli neustále opití a už počas rýchleho presunu muži majora Martincourta vraždili, znásilňovali a mučili. Až do okamihu, kým nenarazili na vojenský oddiel povstalcov z Vendée pod vedením François de Charette (celým menom François Athanase de Charette de la Contrie).

Katolícki vojaci veľkú časť Matincourtovej jednotky zničili. Veľké straty utrpel 29. revolučný pluk a tiež 6. prápor dobrovoľníkov z Paríža, ako aj 4. prápor dobrovoľníkov z Arden, ktorí sa do armády nechali naverbovať len kvôli tomu, že mohli terorizovať civilné obyvateľstvo. Matincourt sa zachránil útekem (po ťažení požadoval generál Cordellier-Delanoüe jeho prísne potrestanie).

Generál Cordellier-Delanoüe prišiel na miesto, kde uštedrili katolícki povstalci revolučným bandám krutý výprask, až na druhý deň. Zorganizoval rozprášené jednotky a rozhodol sa kruto pomstiť obyvateľom celého okolia. Francúzski revoluční hrdlorezi chytili miestneho starého abbého Voyneaua (abbé = dôstojný pán, kňaz) a začali ho brutálne mučiť. Najprv mu odrezali prsty, ktorými držal Eucharistiu, vytrhli mu jazyk, aby už nemohol kázať a nakoniec mu rozpárali brucho a zaživa vytrhli srdce a črevá.

Smrť abbého Voyneaua

zdroj: wikimedia commons

Podrobné informácie o besnení revolučných sadistov zozbieral rojalistický historik Urbain-René-Thomas Le Bouvier-Desmortiers, ktorý okrem iného zaznamenal, že revoluční sadisti zavraždili aj tehotnú ženu a jej ešte nenarodené dieťa nabodli na bajonet. Potom postrieľali a dobodali bajonetmi všetkých, kto sa oháňal znakmi fanatizmu (rozumej držal v rukách ruženec). Počas besnenia zabili 565 žien, starcov a 110 detí v útlom veku – ako pomstu za to, že ich katolícki bojovníci deň predtým na hlavu porazili. Na záver vypálili celý kostol, zničili všetky domy a vybili aj domáce zvieratá.

Po odchode „pekelnéj kolóny“ generála Cordellier-Delanoüea ako prvý prišiel na miesto masakra abbé Charles-Vincent Barbedette, kaplán v armáde katolíkov z Vendée. Nenašiel nikoho živého, ako prvý však zaznamenal históriu celého masakra. Vo svojej správe uviedol, že *„110 malých zavraždených detí nebolo vo veku rozumu“*.

Podrobnú pozornosť masakru v Lucs sur Boulogne venoval historik Pierre-Suzanne Lucas de la Championnière, ktorý bol tiež dôstojníkom povstalcov vo Vendée. Francúzsky historik Alphonse de Beauchamp v roku 1806 ako prvý spísal podrobné dejiny vojny vo Vendée.

Ruiny vypáleného kostola v Lucs sur Boulogne potom podrobne v roku 1863 preskúmali francúzski misionári z Chavagnes. Našli množstvo kostí, nábojov, škapuliarov a obrázkov Svätého Srdca Ježišovho – symbolu povstalcov z Vendée. Okolo roku 1935 nechal vtedajší farár Boudaud vyzdobiť kaplnku panelmi s menami obetí, jeho nástupca kňaz Gabriel Proteau inštaloval v kostole sklenené vitráže na pamiatku masakra, na malbách sa nachádzajú aj podoby mučeníkov. Sklenené vitráže sú dielom remeselníka Luxa Fourniera z Nantes (1862 – 1962).

Masaker v Lucs sur Boulogne, stvárnený na vitrážovom okne

zdroj: wikimedia commons

Vďaka abbému G. Prouteauovi sa v roku 1946 rozbehla iniciatíva za blahorečenie 110 detí, ktoré z nenávisti ku viere zavraždili francúzski republikánski vojaci. Proces blahorečenia ide relatívne pomaly, abbé Prouteau

sa ho nedožil. Pochovaný je však na miestnom cintoríne v blízkosti malých martýrov.

V 60. rokoch 20. storočia francúzsky historik Gilles de Maupeou objavil dovtedy nepublikované dokumenty o zločinoch generála Cordellier-Delanoüea a potvrdil tiež existenciu generálovej žiadosti o prísne potrestanie majora Matincourta. To, že revolučné ozbrojené vojenské bandy zavraždili viac ako 565 ľudí, však generál Cordellier-Delanoüe za trestné nepovažoval. V roku 1993 francúzsky spisovateľ Paul Talloneau napísal knihu o martýroch z Lucs sur Boulogne, o ktorej možno povedať, že odvtedy neustále dráždi francúzskych liberálov a progresívcov.

Na záver by som rád predstavil modlitbu francúzskeho arcibiskupa Msgr. Antoine-Marie Cazauxa (1897 – 1975), venovanú malým mučeníkom z Lucs sur Boulogne:

Pane Ježišu, ktorý si korunoval svätožiarou mučeníkov malé deti z Betlehema, povražené Herodesom, dovoľ, aby sa korunovali rovnako aj deti z Lucs sur Boulogne, obeť revolučnej bezbožnosti. Aj oni boli zmasakrovaní rovnako ako neviniatka z Betlehemu z nenávisti ku katolíckej viere a k Tebe Pane Ježišu. Prosíme Ťa Pane, vypočuj modlitby, ktoré týmto anjelikom adresujeme, aby ich už čoskoro mohla dať Svätá Cirkev za vzory našim malým deťom. Znova Ťa prosíme Ježišu, aby nás príklad ich smrti naučil láske k Tvojmu Najsvätejšiemu Srdcu a pravej oddanosti Ružencu. Nech nám ich nebeská ochrana pomáha prejavovať vo všetkých skutkoch nášho života kresťanskú vernosť a vieru. Najsvätejšie Srdce Ježišovo, zmiluj sa nad nami. Panna Mária, Kráľovná mučeníkov, oroduj za nás. Amen

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/lucs-sur-boulogne-najstrasnejsi-masaker-francuzskej-revolucie-bestialite-revolucnych-vojakov-padlo-za-obet-aj-110-malych-deti/>